

Arrest

nr. 140 474 van 6 maart 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: 1. X
 2. X
 3. X
 4. X
 5. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X, X, X en X, die verklaren van Macedonische nationaliteit te zijn, op 25 oktober 2013 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 23 september 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 25 september 2013 houdende het bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlagen 13*quinquies*).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 januari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 februari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. ACER, die verschijnt voor de verzoekende partijen, en van advocaat S. BOUMAHDI, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 30 juli 2011 dienen de verzoekende partijen een asielaanvraag in.

1.2. Op 30 maart 2012 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen voormelde beslissingen dienen de verzoekende partijen een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.3. Bij arrest nr. 83 597 van 25 juni 2012 bevestigt de Raad de beslissingen vermeld in punt 1.2.

1.4. Op 3 juni 2013 dienen de verzoekende partijen een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.5. Op 23 september 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing waarbij de aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het feit dat betrokkenen sinds juli 2011 in België verblijven, geïntegreerd zouden zijn, de Nederlandse taal machtig zouden zijn en hierbij attesten voorleggen op naam van M.G. (...) waaruit blijkt dat hij taallessen heeft gevolgd, een sociaal verslag voorleggen van het OCMW, werkbereid zouden zijn en reeds kans op werk zouden hebben, al hun economische en sociale belangen ondertussen in België zouden gevestigd zijn, contacten hebben met Belgen en personen legaal verblijvende in België en getuigenverklaringen voorleggen, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend.

De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.

Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. Betrokkenen vroegen op 13.07.2011 asiel aan in

België. Hun asielaanvraag werd afgesloten op 27.06.2012 met een beslissing beroep verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

De duur van de procedure - namelijk iets meer dan 11 maanden - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkenen geen inbreuk zouden gepleegd hebben tegen de Belgische openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Het argument dat hun jongste kind (M.,D. (...)) in België geboren is, vormt evenmin een uitzonderlijke omstandigheid. Het kind heeft op dit moment de leeftijd bereikt waarop reizen mogelijk is.

Het feit dat hun kinderen recht hebben op degelijk en aangepast onderwijs, goed geïntegreerd zouden zijn, zich zouden gedragen als kleine Belgen en hier naar school gaan wat gestaafd wordt aan de hand van schoolattesten, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid omdat betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Zij tonen echter niet aan waarom de kinderen zich niet meer zouden kunnen aanpassen aan het onderwijs in het land van herkomst. Bovendien dient opgemerkt te worden dat betrokkenen steeds op de hoogte waren van het feit dat hun verblijfssituatie precair was en dat de scholing van de kinderen in België mogelijks slechts een tijdelijke oplossing was.

De loutere vermelding dat betrokkene Roma zouden zijn, uitgesloten zouden worden van alle rechten, dat er sprake zou zijn van discriminatie, vormt evenmin een uitzonderlijke omstandigheid aangezien betrokkenen hiervan geen enkel stavingsstuk voorleggen. Ook wat betreft de loutere vermelding van het verdrag van de rechten van de mens en van het kind.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM indien zij zouden moeten terugkeren dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dienen verzoekers hun beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie.

De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren.

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van art. 8.

Het argument dat tal van familieleden van betrokkenen hier legaal in België verblijven en hierbij kopies voorleggen van hun identiteitskaart, vormt evenmin een buitengewone omstandigheid aangezien de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst enkel een eventuele tijdelijke scheiding impliceert, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Verder halen betrokkenen aan dat ze geen enkele binding meer hebben met het land van herkomst. Dit vormt evenmin een buitengewone omstandigheid. Het lijkt erg onwaarschijnlijk dat zij geen banden meer zouden hebben aangezien zij lang in hun land van herkomst verbleven hebben in vergelijking met hun tijd hier in België.

Betrokkenen beweren dat zij vrezen voor hun leven, hun fysieke integriteit en hun vrijheid indien zij zouden moeten terugkeren naar hun land van herkomst doch zij leggen geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkenen om op hun minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkenen vrezen voor een inbreuk op het gezinsleven volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien voegen betrokkenen geen enkel nieuw element toe aan de elementen die zij reeds tijdens hun asielprocedure naar voor brachten en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties.”

1.6. Op 25 september 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding ten aanzien van de tweede verzoekende partij een beslissing houdende het bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker. Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partijen werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van de verzoekende partij te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. Of een beroep op ontvankelijk wijze is ingesteld, is een vraag die de Raad desnoods ambtshalve dient te onderzoeken.

Het beroep werd ingediend door beide ouders en hun drie minderjarige kinderen. De Raad stelt vast dat een minderjarige als handelsonbekwaam wordt beschouwd, hetgeen tot gevolg heeft dat hij rechtsgeldig vertegenwoordigd dient te zijn om op een rechtsgeldige wijze een beroep in te dienen bij de Raad. Er wordt op deze algemene regel een uitzondering aanvaard, met name wanneer het een minderjarige betreft, die geen *infans* meer is en over voldoende onderscheidingsvermogen beschikt, telkens het rechten betreft die aan zijn persoon zijn verbonden.

In casu wordt met de bestreden beslissing de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet ten opzichte van de hele familie onontvankelijk verklaard en betreft rechten die aan de persoon verbonden zijn. De drie kinderen, zijnde de derde, de vierde en de vijfde verzoekende partij, beschikken gezien hun leeftijd (respectievelijk geboren in 2008, 2010 en 2011) niet over voldoende onderscheidingsvermogen om een beroep bij de Raad in te stellen. Zij dienden aldus rechtsgeldig vertegenwoordigd te worden. Aangezien in het verzoekschrift niet gepreciseerd wordt dat de eerste twee verzoekende partijen optreden in hun hoedanigheid van wettelijk vertegenwoordigers

van hun minderjarige kinderen dient bijgevolg te worden vastgesteld dat het beroep van de derde, de vierde en de vijfde verzoekende partij onontvankelijk is.

Het beroep is aldus enkel ontvankelijk in de mate dat het is ingediend door de eerste twee verzoekende partijen, hierna 'de verzoekende partijen' genoemd.

3.2. In zoverre de verzoekende partijen onderhavig beroep zouden richten tegen het bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker van 25 september 2013, wijst de Raad ambtshalve op wat volgt.

Luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet, moet het verzoekschrift onder meer een uiteenzetting bevatten "*van de feiten en de middelen*". Onder "*middel*" in de zin van deze bepaling moet worden verstaan: de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 17 december 2004, nr. 138.590).

De Raad stelt vast dat de middelen van de verzoekende partijen geheel zijn gericht tegen de eerste bestreden beslissing. Op geen enkele wijze worden de ingeroepen schendingen betrokken op de tweede bestreden beslissing. Tevens ontbreekt een uiteenzetting van de wijze waarop een eventuele onwettigheid van de eerste bestreden beslissing enige invloed zou kunnen hebben op de regelmatigheid van de tweede bestreden beslissing die is gegrond op eigen feitelijke motieven en een afzonderlijke juridische basis.

De Raad stelt vast dat het beroep – bij gebreke van een middel – onontvankelijk is in de mate dat het is gericht tegen het op 25 september 2013 aan de tweede verzoekende partij betekende bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker van 25 september 2013.

Het beroep is enkel ontvankelijk ten aanzien van de eerste bestreden beslissing, dit is de beslissing van 23 september 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard, hierna "de bestreden beslissing".

Gelet op de onontvankelijkheid van het beroep in zoverre het gericht is tegen de bevelen om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlages 13*quinquies*), dient het door de verwerende partij opgeworpen gebrek aan samenhang tussen de verschillende bestreden beslissingen niet onderzocht te worden.

Het beroep is niet ontvankelijk in zoverre het gericht is tegen de bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlages 13*quinquies*).

4. Onderzoek van het beroep ten aanzien van de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard

4.1. In een enig middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel. Uit de bespreking van het middel blijkt dat de verzoekende partijen eveneens de schending van de hoorplicht aanvoeren.

Na een theoretische uiteenzetting betreffende de aangevoerde bepalingen en beginselen en met betrekking tot de hoorplicht, stellen de verzoekende partijen dat de bestreden beslissing van 23 september 2013 op een niet afdoende wijze is gemotiveerd, waarna zij opnieuw een theoretische uiteenzetting geven over een afdoende motivering, de zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheidsbeginsel.

De verzoekende partijen wijzen er op dat de verwerende partij weigert hun aanvraag in overweging te nemen louter omwille van het feit dat zij niet zouden hebben aangetoond zich te bevinden in buitengewone omstandigheden om hun regularisatieaanvraag in te dienen en zij met andere woorden een onontvankelijke aanvraag zouden ingediend hebben. De verzoekende partijen wensen dat de Raad er in de eerste plaats akte van neemt dat de verwerende partij de overige voorwaarden van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet niet betwist, zodat dient aangenomen te worden dat zij aan de overige voorwaarden van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet voldoen. Ten tweede menen de verzoekende

partijen dat er maar één punt van discussie is die de verwerende partij aanhaalt, namelijk dat zij geen ontvankelijke aanvraag zouden hebben ingediend omdat zij geen buitengewone omstandigheden kunnen aantonen.

Zij merken op dat het loutere feit dat zij in België verblijven en er een nieuw leven hebben opgebouwd volgens de verwerende partij geen voldoende reden is om een ontvankelijke aanvraag in België in te dienen, dat het stellen dat dit gegeven volgens de verwerende partij geen buitengewone omstandigheid zou zijn zonder aan te geven wat wel als buitengewone omstandigheid kan worden beschouwd, allermindst redelijk, zorgvuldig en afdoende gemotiveerd is. De verzoekende partijen vervolgen dat in artikel 9bis van de vreemdelingenwet geenszins vermeld staat wat wel als buitengewone omstandigheid dient beschouwd te worden zodat de verwerende partij niet afdoende gemotiveerd heeft waarom hun verblijf en integratie niet als buitengewone omstandigheid mag beschouwd worden. Zij wijzen er op dat het zo is dat in het kader van artikel 9bis van de vreemdelingenwet de verwerende partij een discretionaire bevoegdheid heeft om te oordelen wat wel en wat niet een buitengewone omstandigheid is, en bij een gebeurlijke weigering (onontvankelijk verklaren) bij gebrek aan buitengewone omstandigheden, de verwerende partij een striktere motiveringsplicht heeft en zich niet kan afdoen met een standaardformulering, dat *in casu* de verwerende partij bij een onontvankelijk verklaren van hun aanvraag omstandiger dient te motiveren, niet alleen in feite maar tevens in rechte. Betreffende de motivering in rechte, stellen de verzoekende partijen dat de bestreden beslissing hen in het donker laat tasten, dat elke discretionaire bevoegdheid de redelijkheid tot grens heeft, dat *in casu* de bestreden beslissing onredelijk en onzorgvuldig genomen is, gelet op het gegeven dat de verwerende partij nagelaten heeft omstandiger in rechte een afdoende motivering te verschaffen.

Ten slotte stellen de verzoekende partijen nogmaals dat de bestreden beslissing schaars gemotiveerd is en de weerhouden motivering niet afdoende is, dat immers iedere zorgvuldige en redelijke administratieve overheid zijn beslissingen omstandiger dient te motiveren en dit op een afdoende wijze telkens wanneer zij een discretionaire bevoegdheid uitoefent, dat dit *in casu* geenszins het geval is, nu zij *pro forma* door de verwerende partij afgewezen worden zonder dat men hen in de gelegenheid stelt bijkomende gegevens aan het dossier toe te voegen.

4.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de bestreden beslissing genomen is.

In de motivering van deze beslissing wordt, met verwijzing naar artikel 9bis van de vreemdelingenwet, immers uiteengezet dat de door verzoekende partijen aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen die toelaten te besluiten dat zij hun aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland. Er wordt tevens nader toegelicht waarom de door verzoekende partijen aangebrachte gegevens niet worden weerhouden als buitengewone omstandigheden. Deze motivering is volledig, pertinent en draagkrachtig. Zij laten de verzoekende partijen toe om hun rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Aangezien in de bestreden beslissing, zoals gesteld, uitdrukkelijk wordt verwezen naar artikel 9bis van de vreemdelingenwet kunnen de verzoekende partijen niet voorhouden dat zij in het donker tasten wat betreft de motivering in rechte van deze beslissing.

Waar verzoekende partijen nog aanvoeren dat de verwerende partij niet heeft aangegeven welke situaties kunnen verantwoord worden dat een aanvraag om machtiging tot verblijf in het Rijk wordt aangevraagd, kan het volstaan op te merken dat de formele motiveringsplicht een bestuur niet noopt tot het verstrekken van toelichtingen die er niet op zijn gericht uiteen te zetten waarom een beslissing werd genomen doch een eerder pedagogische waarde hebben. Er dient daarenboven te worden benadrukt

dat de verzoekende partijen voor het indienen van hun aanvraag een beroep deden op een advocaat en deze hen – voor zover vereist – kon uiteenzetten wat de draagwijdte van het begrip “*buitengewone omstandigheden*”, in de zin van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet, is.

Met het uitvoerige theoretische betoog maken de verzoekende partijen niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de vreemdelingenwet.

4.3. Waar de verzoekende partijen inhoudelijke argumenten ontwikkelen tegen de bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oopunt wordt onderzocht.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Waar de verzoekende partijen de schending aanvoeren van het zorgvuldigheidsbeginsel, wijst de Raad erop dat dit beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

Ook wat het redelijkheidsbeginsel betreft dient er op te worden gewezen dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de Raad niet toelaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

4.4. In de bestreden beslissing wordt toepassing gemaakt van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet.

Artikel 9*bis*, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

Vooraf en als algemeen principe dient te worden gesteld dat de mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen als uitzonderingsbepaling restrictief moet worden geïnterpreteerd. De “*buitengewone omstandigheden*” strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan

te vragen. Het betreft omstandigheden zijn die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken (RvS 9 december 2009, nr. 198.769, punt 3.3.3.).

De toepassing van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet, houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. Wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.
2. Wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de bevoegde overheid over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Hij dient met andere woorden aan te tonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van oorsprong of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen. Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waarin het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Omstandigheden echter die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielpcedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, betreffen de gegrondheid van de aanvraag en kunnen derhalve niet verantwoord worden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend (RvS 7 juli 2014, nr. 10.637(c); RvS 9 december 2009, nr. 198.769, punt 3.3.3).

4.5. *In casu* werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, wat betekent dat de buitengewone omstandigheden die de verzoekende partijen hebben ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf vanuit hun land van herkomst kunnen indienen, niet werden aanvaard of bewezen.

Na een uitgebreid theoretisch betoog voeren de verzoekende partijen aan dat het kennelijk onredelijk, onzorgvuldig en niet afdoende is om het loutere feit dat verzoekende partijen in België verblijven en er een nieuw leven hebben opgebouwd niet te aanvaarden als een voldoende reden om een ontvankelijke aanvraag in België in te dienen zonder aan te geven wat nu wel als buitengewone omstandigheid kan worden beschouwd. De verzoekende partijen betogen dat de gemachtigde in het kader van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet een discretionaire bevoegdheid heeft die gepaard gaat met een striktere motiveringsplicht. De gemachtigde kan zich volgens de verzoekende partijen niet afdoen met een standaardformulering.

Zoals reeds aangegeven kunnen de verzoekende partijen niet worden gevolgd waar zij menen dat de gemachtigde dient aan te geven welke omstandigheden wel als buitengewone omstandigheden kunnen worden beschouwd. Het is aan de verzoekende partijen zelf om aan te tonen welke de elementen zijn die hen verhinderen de aanvraag via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland in te dienen. Het komt aan de verwerende partij toe, om binnen zijn discretionaire bevoegdheid ter zake, deze elementen te beoordelen en indien zij van mening is dat de aangevoerde elementen geen buitengewone omstandigheden zijn in de zin van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet, dit te motiveren, hetgeen de verwerende partij *in casu* gedaan heeft.

Waar de verzoekende partijen voorhouden dat de gemachtigde niet afdoende gemotiveerd heeft waarom hun verblijf en integratie niet als buitengewone omstandigheid kan worden beschouwd, merkt de Raad op dat de bestreden beslissing dienaangaande de volgende uitdrukkelijke motieven vermeldt:

“De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheden waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland. (...)

Het feit dat betrokkenen sinds juli 2011 in België verblijven, geïntegreerd zouden zijn, de Nederlandse taal machtig zouden zijn en hierbij attesten voorleggen op naam van M.G. (...) waaruit blijkt dat hij

taallessen heeft gevolgd, een sociaal verslag voorleggen van het OCMW, werkbereid zouden zijn en reeds kans op werk zouden hebben, al hun economische en sociale belangen ondertussen in België zouden gevestigd zijn, contacten hebben met Belgen en personen legaal verblijvende in België en getuigenverklaringen voorleggen, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2. van de wet van 15.12.1980.

De betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. (...) De duur van de procedure – namelijk iets meer dan 11 maanden – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf (...).”

Aldus wordt wel degelijk afdoende gemotiveerd waarom deze elementen niet kunnen worden weerhouden, met name omdat de aangehaalde elementen niet verantwoordt dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend en de elementen van integratie het voorwerp kunnen uitmaken van een eventueel onderzoek conform artikel 9.2 van de vreemdelingenwet. De uitdrukkelijke motiveringsplicht houdt geenszins in dat de gemachtigde gehouden is om de motieven van de motieven te geven. Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, zoals gesteld door de verzoekende partij, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is.

Het oordeel van de gemachtigde dat de door de verzoekende partijen aangevoerde elementen van integratie niet als buitengewone omstandigheid, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, kunnen weerhouden worden, is bovendien in overeenstemming met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollège stelde immers “*dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoordt waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend*” (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). De elementen van verblijf en integratie kunnen niet verantwoordt waarom de aanvraag in België en niet in het land van herkomst werd ingediend (cf. RvS 7 juli 2014, nr. 10.637(c)).

De hierboven geciteerde redengeving is dan ook pertinent en draagkrachtig.

De Raad wijst erop dat het aan de verzoekende partijen is om hun grieven op concrete, precieze en nauwkeurige wijze te ontwikkelen en aan te tonen dat de gemachtigde bij zijn besluitvorming de grenzen van zijn beoordelingsvrijheid is te buiten gegaan of onzorgvuldig te werk gegaan is. Er kan enkel rekening gehouden worden met elementen die met de nodige precisie worden aangebracht (RvS 9 juni 2005, nr. 145.681). Ten dezen laten de verzoekende partijen met hun voornamelijk theoretisch betoog na om *in concreto* aan te tonen dat de appreciatie van de gemachtigde omtrent hun integratie de grenzen van de redelijkheid te buiten zouden gaan.

Gelet op hetgeen voorafgaat acht de Raad het niet onzorgvuldig noch kennelijk onredelijk van de gemachtigde om deze elementen niet te weerhouden als buitengewone omstandigheden die het indienen van een aanvraag in België rechtvaardigen.

4.6. Waar de verzoekende partijen zeer summier stellen dat hun aanvraag *pro forma* werd afgewezen zonder hen in de gelegenheid te stellen om bijkomende gegevens aan het dossier te voegen, dient de Raad vast te stellen dat deze argumentatie beperkt blijft tot een theoretische en algemene discussie die geen aanleiding kan zijn tot de nietigverklaring van bestreden beslissing, nu de verzoekende partijen geenszins verduidelijken welke gegevens zij dan hadden toegevoegd en wat de relevantie daarvan zou zijn geweest en nu de bestreden beslissing werd genomen in het kader van een door de verzoekende partijen zelf ingediende aanvraag, zodat niet kan worden ingezien wat de verzoekende partijen belette om hun aanvraag te stofferen met alle elementen die zij nuttig achtten.

4.7. De verzoekende partijen voeren aan dat de verwerende partij de overige voorwaarden van artikel 9bis van de vreemdelingenwet niet betwist, zodat dient te worden aangenomen dat zij aan deze overige voorwaarden van artikel 9bis van de vreemdelingenwet voldoen. Echter, met dit argument wordt geen afbreuk gedaan aan de vaststelling van de gemachtigde van de staatssecretaris dat de aangevoerde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen.

4.8. Waar de verzoekende partijen de schending aanvoeren van de hoorplicht, dient erop te worden gewezen dat de hoorplicht als beginsel van behoorlijk bestuur inhoudt dat tegen niemand een ernstige maatregel kan worden getroffen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten, zonder dat hem de gelegenheid wordt geboden om zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen (RvS 23 mei 2001, nr. 95.805; RvS 22 oktober 2001, nr. 100.007; RvS 18 mei 2006, nr. 158.985; RvS 15 februari 2007, nr. 167.887). Bestuurshandelingen die een weigering inhouden om een door de verzoekende partij gevraagd voordeel te verlenen, zijn niet onderworpen aan tegenspraak daar deze niet zijn gesteund op een tekortkoming van de betrokkene (cf. RvS 15 februari 2007, nr. 167.887; cf. ook I. OPDEBEEK, "De hoorplicht" in *Beginselen van behoorlijk bestuur in Administratieve rechtsbibliotheek*, Brugge, die Keure, 06, 247). *In casu* berust de bestreden beslissing op een verzoek van de verzoekende partijen om hen een voordeel toe te kennen, met name de regularisatie van haar verblijfssituatie, zodat de verzoekende partijen te dezen niet op een dienstige wijze de hoorplicht als algemeen rechtsbeginsel kunnen aanvoeren, des te meer daar het ganse betoog van de verzoekende partijen omtrent de hoorplicht beperkt blijft tot een theoretische discussie.

Een schending van de hoorplicht ligt niet voor.

4.9. De Raad stelt vast dat verzoekende partijen de concrete motieven van de bestreden beslissing niet betwiste noch weerleggen.

Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat de motieven van de bestreden beslissing afdoende, pertinent en draagkrachtig zijn. Met hun betoog tonen de verzoekende partijen niet aan dat de gemachtigde niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, deze niet correct heeft beoordeeld of op grond daarvan kennelijk onredelijk tot het besluit is gekomen dat "*De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.*"

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel of het redelijkheidsbeginsel is niet aangetoond.

4.10. Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315- 349).

Het vertrouwensbeginsel kan worden omschreven als één van de beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan (RvS 6 februari 2001, nr. 93.104). Het vertrouwensbeginsel houdt in dat door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd (RvS 28 januari 2008, nr. 179.021).

De Raad stelt vast dat de verzoekende partijen zich wat betreft "*het rechtszekerheidsbeginsel in combinatie met het vertrouwensbeginsel*" beperken tot een louter theoretische uiteenzetting. Luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid echter "*een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen*". Onder "*middel*" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618). Hoewel het verzoekschrift op dit punt wel een omschrijving bevat van de geschonden geachte rechtsregel, dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partijen nergens in hun betoog verduidelijken op welke wijze de bestreden beslissing de voornoemde beginselen zou schenden.

In zoverre de verzoekende partijen de schending zouden wensen aan te voeren van het rechtszekerheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel, is het middel dan ook onontvankelijk.

4.11. Het middel is, in de mate het onvankelijk is, ongegrond.

5. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk voor wat betreft de tweede bestreden beslissing. De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes maart tweeduizend vijftien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER